

מאורות אל העבר

כד טבת תקצ"ז | 01/01/1837

צפת. ויקפדיה נחלת הכלל

הרעש

צפת. כד' טבת תקצ"ז (1.1.1837). לפנות ערב. בתי הכנסת היו מלאים במתפללים שעמדו לסיים את תפילת המנחה. בבתי הרובע היהודי הבנויים בצפיפות על המדרון ההררי, החלו משפחות להתארגן לארוחת הערב. ואז היכה הרעש. רעידת אדמה בדרגה שבע בסולם ריכטר, החריבה כפרים רבים בגליל וגרמה לגלי צונאמי ענקיים בכנרת שגרמו למאות נפגעים בטבריה. האסון הגדול ביותר התרחש בצפת. קרוב לאלפיים איש, רובם מקרב תושבי הרובע היהודי שחרב כולו, נקברו מתחת להריסות. השלטון העותומני לא היה ערוך לטיפול באסון וכל פעולות החילוץ הוטלו על המעטים שלא נפגעו. מאות פצועים שכבו בין החורבות בהעדר עזרה, והניצולים סבלו מרעב, מכפור ומביזה. השמועה על האסון נודעה לרבי ישראל משקלוב מנהיג הקהילה, בשעה ששהה בירושלים. משלחת העזרה שאורגנה על ידו הגיעה לעיר החרבה כשבועיים לאחר הרעש. מגבית חרום הוכרזה ברחבי העולם היהודי, וקהילות ארופה וארצות הים התיכון תרמו בהמוניהם לסיוע לניצולים. שנים רבות לקח לצפת להתאושש מהאסון, אולם, בסופו של דבר הצליחה הקהילה לשוב ולהתבסס בראש הרי הגליל.